

lige siden 1805. Jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til det overordentlig sjældne Tilfælde, at Lovgivningsmagten her beskæftiger sig med et Omraade, hvor-paa ingen Lovgiver har færdedes i de sidste 100 Aar. Det maner til en vis Højtidelighed, at vi her er inde paa et Omraade, hvor ingen Minister og ingen Rigsdagsmand har traadt Spor i alle de mange Aar, som der er gaaet siden 1805. Men her tilstræbes altsaa kun, at Bestemmelserne i Fredskovsforordningen bliver gjort virkelig effektive. Jeg tror slet ikke, at denne Lov vil faa den almindelige Betydning, at den skulde virke som en Trusel, en Knytnæve overfor vore Skov-ejere. Det store Flertal af dem vil sikkert slet ikke komme i Kollision med den. Jeg tror heller ikke, at Tilstanden er saa frygtelig rundt omkring i vore Skove — selv om jeg har kunnet give Skovkommissionen Medhold i, at det vilde være ønskeligt at faa en til Bunds gaaende Undersøgelse af Skovenes Tilstand — som det fra visse Sider er paa-staaet, at den skulde være. Men der er enkelte Skovejere, som har vanskeligt ved at efterkomme de Bestemmelser, der nu en Gang er gældende, ganske enkelte Skov-ejere. Det kan maaske være, at deres økonomiske Forhold indeholder en Fristelse dertil. Men hvad Grunden nu end er, maa vi ikke glemme, at vi her er inde paa et Omraade, hvor Omdriften, Rotationstiden, er saa lang, at et enkelt Menneskes Liv ikke strækker til. Det tager kun faa Minutter at fælde et Træ, men det kan vare over 100 Aar, inden der staar Mage til det paa Pladsen. Fredskovsforordningen tilsigter at bevare de Rester — mere var det ikke —, der i 1805 var tilbage af fordums Herlighed. Man faar ingen Steder et mere levende Indtryk af, hvad der i saa Henseende er sket her i Landet, end ved at læse afdøde Troels-Lunds Beskrivelse af Skovenes Tilstand i det 16de Aarhundrede. Ødelæggelsen af den tidligere Skovrigdom, i vort Land foregik aldeles uhindret. Ødslen med Træ til Brændsel, til Bygninger, til Gærdsel og ved Vildt og løsgaaende Kreaturer foregik uhindret indtil Skovforordningen af 1805, der satte en Stopper derfor.

Nu kunde man maaske sige, at det var meget bedre, om man kunde gøre det uden Tvang, saaledes at Kærligheden til Sagen og det frivillige Arbejde her kunde gaa ind i Stedet for Tvang, og deri er jeg ganske enig. Det vil ogsaa ske i de allerfleste Tilfælde, men man maa ikke se bort fra, at vi her er inde paa et Omraade, hvor en enkelt Mand, der tilfældig kommer i Besiddelse af Skovarealer, i Løbet af meget kort Tid

kan anrette en Ødelæggelse, som 100 Aar ikke fuldt ud kan bøde paa. Det er den Betragtning, der ligger til Grund for Forordningen af 1805, og dette Lovforslag tilsigter ikke nogen Udvidelse af Forordningen, men kun en Forbedring, saaledes at dens Bestemmelser virkelig kan blive effektive. Her er Forholdet det, at medens det er forbudt ifølge denne Forordning at rydde eller forhugge, hvad der en Gang er anerkendt som Fredskov, har man ikke haft effektive Midler til, hvor Lovovertrædelser er sket, at raade Bod paa, hvad der er foregaaet. Det eneste Middel, man har haft, er at forbyde vedkommende Ejer at bruge det paagældende Areal til anden Anvendelse, men der ligger adskillige Arealer hen her i Landet, som har været Fredskov, Arealer, som nu ikke bruges paa anden Maade og altsaa heller ikke er Skov, som de burde og kunde være. Det er rigtigt, at der navnlig i Jylland i de senere Aar gennem et stort og anerkendelsesværdigt frivilligt Arbejde er opelsket Skove paa Arealer, der tidligere gav et meget ringe Udbytte, men det er desværre ogsaa rigtigt, at der ligger adskillige Arealer hen, der indtil 1805 var Skove, ogsaa Fredskove, men som er blevet yderlig forhugget og gaaet over i en saadan Tilstand, at de efterhaanden bliver mindre og mindre Skov og snart ikke kan skelnes fra Ager. En Del er saa gaaet over til at blive benyttet paa anden Maade, idet man staar uden Midler til at tvinge den, der har ryddet, eller den, der kommer efter ham, til at genoprette den Tilstand, der paa ulovlig Maade er blevet ødelagt. Jeg beder ærede Medlemmer om under de fortsatte Overvejelser af dette Forslag at have for Øje, at der kun tilstræbes dette ene, at man, forsaavidt man finder, at der er foregaaet noget ulovligt, faar Magt og Myndighed til paa rette Maade at genoprette det, der er forbrudt.

Det ærede 4de Medlem for 6te Kreds (Hauch) udtalte, at der var en Sikkerhed deri, at den nye Ejer ikke kunde foretage Hugst i de første 10 Aar, efter at han har overtaget Ejendommen. Det er ganske rigtigt, men han kan foretage det i det 11te, 12te Aar og videre frem, forsaavidt der kommer til at ligge en Fristelse for ham i saa Henseende, og han kan for øvrigt ogsaa foretage Hugsten i de første 10 Aar, forsaavidt han ikke hugger mere, end han bruger selv; for mange smaa Skoves Vedkommende har dette været tilstrækkeligt til, at Skovene er kommet i en saadan Tilstand, at de ikke længere kan betegnes som Skov.

Det ærede 4de Medlem for 6te Kreds mente endvidere, og fandt vistnok deri